

מסורת הש"ס

(א) וְעַתָּה מוֹסֵפּוֹת מִתְּהַדְּרִין
כֶּסֶף: דָּמָה הַמִּלְחָמָה לְכֹחַ
וּמוֹסֵפּוֹת מִדְּמוּתֵי כֶּסֶף: דָּמָה זֶה
וְעַתָּה מוֹכֵחַ דְּגִרְתָּם הֵיחָמֵן
וּמִלְחָמָה הִקְדִּירָם, (ב) וְלִשְׁלֹם
(ד: ד:) א (לְמִתְן כֶּסֶף: ד:)
(קְדוּשֵׁין לוֹ: וּשְׁמֵן)
(ו) שְׁמֵין אֶת הַשְּׁמֵן וְיִשְׁכַּרְוּ
מוֹתָן יָדִי כִּדְמֵי אֲמֵר
שְׂמֹאל וְיָדִי (א) קְדוּשֵׁין לוֹ:
מִמּוֹתָי: מִנְחֹמָה אֵל, סוֹכֵה
(ב) וְלִשְׁלֹם דָּמָה, כִּי אֵל
בּוֹרָה (ט) אֲמִית, יִרְבֶּתָּ
יִשְׂרָאֵל, (י) וְהָאֲחֻמִּין כָּל
הַמִּנְחֹמָה שְׁטַעֲטוֹת מִתְּהַדְּרִין
שְׂמֹנֶה קוֹדֶמָה לְהִשָּׁה
וְהִבְחֵל לְרִצּוֹת כֹּחַ, רִשְׁלִי
(י) שְׁחִי עָלַי.

הגהות הב"ח

(א) במשנה מניח את ידו מתחתיה ומניף היף:
(ב) רש"י ד"ה והגיש וכו' כדדפני: (ג) ד"ה לא (ל') ואשיה וכו' בן פלמ הוה ועוד: (ד) ד"ה הכי קאמר וכו' מי קודם זה או זה או השתא:

מוסף רש"י

[illegible]

תוספות שאנץ

וְיִהְיֶה סֵכֶר תוֹתוֹ
 לְרַבְרָבִי רַחֲמֵי פִּיָּה אַחֶר
 שְׁלִיבָה הַכְּחוּב וּמִינֵט
 וְאִדָּמָה אֲנִי אֲנִשְׁךָ אֶל
 וְרַבְרָבִי בִּבְרֵל אַחַד וְאֵל
 בְּשֵׁנִי בִּלְעִילִי וְבֵעַל אַחַד
 רִיכּוֹן דִּקְנָה לֵה כֶּבֶד
 מִנְּהֵא צִינְיָה רַחֲמֵי נְתָרָה
 שְׁלֵשָׁה קִטְרִין אוֹת וּמִכְרִין
 הַקִּטְרִינָה הַיִּחְבֵּל לֵא שֵׁנָא
 מְחַשֵּׁר שְׁלֵשָׁה אֲנִי שֵׁנָא
 מֵאֲחֵרָה אֵל הַבֵּעַל דֵּה
 אֲמִירָנִי אֲחַד מִצּוֹת כְּחוֹת
 בְּכַחוּתוֹת אֲחֵרָה קִמְצִיָּה
 וְאִקְרִי הַחֲשֵׁה נְמִי תַחֲלַת
 וְאִקְרִי הַחֲשֵׁה וְאִי וְאִי וְאִי
 לְכֵבִי מִזּוּב אֲחֵרָה קִדּוּשׁ
 כְּלִי וְצִינְיָה בְּחִלְהָ כֶּשֶׁר
 וְחוֹתָה עַל דֵּה וּמִנְיָן
 יִכְחוּ מִנִּי יִד תַּחֲתֵיהָ
 וְנִבְנֵמִי יִלִּין דְּחֹפֶה צִירָה
 יִד בְּעִילִים יִד וְאִי וְבִעִילִים
 וּמִכְתּוּב טוֹת רַחֲמֵי אֵל הָאֲשֵׁר

דדריש יהודה דריש זאת למעוטי שאינה שומה ושונה על ידי צעל א' אס חזר וקינא לה ודריש תורת לרבות ששומה פעם שניה על ידי צעל שני. ומדקאמר ר' יהודה דע"י צעל שני חזרת ושומה מכלל ללתנא קמא אפילו צעל א' משקה שני פעמים והיינו דפרכינן ותנא

קמחא הא כתיב וזאת ומאי קא ממעט
ממיה: **דכתיב זאת.** ומסתברא
דהא מיהת קממעט שלא יקנה לה
זבעל זה פעם אחרת: **שני אנשים**
ושוני זועלים. לאחר שהשקה זה מת
ונושאת לאחר וקינא לה מזבעל אחר:
לדכתיב וסור. והא מיהת אמת
לדכתיב: **ור' יהודה.** צבירה ליה
וכו' לאחר שריבה הכתוב ומיעט
ולא פירש מה ריבה ומה מיעט על
כרחק לא מסרין הכתוב אללא לחכמים
לפרש כך לפי חכמתם מה ריבה
ומה מיעט ומסתברא דריבוא אשני
אנשים קאי ואפילו זבועל אחד ולא
אשני זועלים זבעל אחד כיון דקינא
לה כבר וגמלתם נקיה נראה הדבר
שארם קנטרין הוא ומתכוין להקניטה
הילכך לא שגא מחשד ראשון ולא
שגא מאחר:

הדרך עלך היה מביא

היה נוטל את מנחתה. הבעל דהא אמרינן^א דאין מנחת כהונה בזמנחות אלא מקמי'ה ואילך והגשה נמי תחילת קמי'ה היא שאין זר קרב לזמנחת אבל קידוש כלי וזיקה וציל'ה שטעונות שמן כשר בזר: ונוטלה על ידו. להניף: וכן מניח ידו מחתיה: בגמרא יליף דתופה לרייז יד בעלי'ה ויד כהן ובעלי'ה דמנחת סוטה היא האשה: והגיש. לקרן מערבית דרומית ^ב כדתיא בפרק ג' בסדר מנחות (דף ע:). וכולהו הנך כתיבי בזמנחת סוטה תופה והקדשה קמי'ה והקטרה: והשאר נאכל. שכל הנקמנחות שיריהן נאכלין דכתיב תורת בצתם מנחה (ויקרא ו) וזאת תורת המנחה כ' עד והומרת ממנה וגו': ואח"כ מקריב. בגמרא פריך הא תנא ליה והקטיר ומה יקריב עוד לאחר הקטרה: פלוגתא דרבנן ור' שמעון בגמרא ^ג יליפין לה מקראי: גבו' לר' יאשיה דרבי. אפרתא הוא וצדורו של ר"א בן פדת ^א ועוד היה ר' יאשיה שהיה תנא בר פלוגתא דר' יוחנן בצוליה גמרא והיינו דקאמר

לְרִי יֵאֱשִׁיהוּ דְדַרְיָה לָלֵךְ תִּמְאָל לְרַבִּי יֵאֱשִׁיהוּ הֶסֶק דְּלֵאלָא אֲזִינְתָּ
 אֲרַעֲזָא לְמִימְרָא לִיהִי הִכִּי שְׂגֻדוֹל חֻקָּן מִמֶּנּוּ הִיֵּה: **צְבָעִים**
מֵאָה לָן. שְׂהֵאֵל הָאֵשֶׁה מְנִיפָה עִם הֶסֶק דְּלֵא קִרָּא
 צְבָהן לְחֹדֵיֵה כְּמִיד וְלֵהֶן מִיד הָאֵשֶׁה וְגו' [בְּמַדְרֵה ה:]: **מִשְׁלָמִים**.
 מִתְּנוּפָה חֹזֶה וְשֹׁק וְאִימִירוֹן צְלִמִּים: יִדּוֹ **צִינָה**. צְבָעִים
 כְּמִיד וְגַבִּי תְּנוּפָה כְּמִיד: **מֵה לָאן** כִּפֶּן. צְבוּטָה כְּמִיד צְבָהן
 צְבוּטָה מִנְחָתָה: **הָ אֶקְרִצָּה**. קֹדֶם הָשְׁקָאָה דְקִמְנִי קִמְן וְהַקְטִיר
 וְהִדֵּר תִּמְיָא הִיֵּה מִשְׁקָה: **הִכִּי קְאָמֵר** כו'. הָא דְתִנְתָּ רִישָׁא הִנֵּף
 וְהִגִּישׁ קִמְן וְהַקְטִיר לָא דְקֹאָ קֹדֶם הָשְׁקָאָה נִקְטָא וְלֵא אִיירִי בְּשִׁשְׁקָאָה
 כֻּלָּל אֵלֵּא אִיירִי בְּסִדֵּר הָקִרְצָה מִנְחָתָ סוּטָה שְׁכָן הוּא תְּנוּפָה וְהִגִּישָׁה
 קִמְיָה וְהַקְטִיר וְאִיירִי קְאָמֵר כְּשֶׁבֶל הָקִרְצָה הִיֵּה מִסוּטָה מִתּוֹן
 כְּפִיפִיָּה כו' וְהִדֵּר אִיירִי מִן קֹדֶם (ו' א') הָשְׁקָאָה קֹדֶם כֻּלָּל אֵלֵּא

י לא חיישי' לה להרהורא ומוקי' לה בכחן זקן. אבל ק' דהיכי אמר' דכהן מניח ידיו תחת יד חבירה הוא חציצה. וי"ל דלא דמי דהכא כיון דבעי כהן

היה מביא פרק שני סוטה

ק שני סוטה

היה נזיל. צירושמי כתיב ולקח הכהן מיד האשה את מנחת הקנאות וכי על ידו הוא מניף ולא על ידה הוא מניף אלא מכאן שהוא נוטלה מתוך כלי חול ונותנה בכלי שרת היינו משמע דלא כפירוש רש"י דפירש דבעל היה נוטל ומנינו למימר דקדוש המנחה כשירה (י) בהן מיהו מזהו צדקן לטול המנחה מידה ומאחר שהיה נוטלה היה נותנה כמו כן לתוך כלי שרת:

דכתיב זאת בשני אנשים ושני בועלין דכולי
עלמא לא פליגי דהאשה שותה ושונה דכתיב
תורת כי פליגי באיש אחד ושני בועלין בשני
אנשים ובוועל אחד ת"ק סבר תורת לרבויי
כולהי זאת למעוטי איש אחד ובוועל אחד
ורבנן בתראי סברי זאת למעוטי כולהי תורת
לרבויי שני אנשים ושני בועלין ור' יהודה
זאת למעוטי תרתי תורת לרבות תרתי זאת
למעוטי תרתי איש אחד ובוועל אחד איש
אחד ושני בועלין תורת לרבויי תרתי שני
אנשים ובוועל אחד שני אנשים ושני בועלין;

הדרך עלך היה מביא

היה ²נוטל את מנחתה מתוך כפיפה מצוית ונותנה לתוך כלי שרת ונותנה על ידה וכהן מניח ⁽⁶⁾ ידו מתחתיה ומניפה הניף והגיש קמץ ⁶ והקטיר והשאר נאכל לכהנים ⁷ היה ⁸ משקה ואחר כך מקריב את מנחתה רבי שמעון אומר ⁹ מקריב את מנחתה ואח"כ היה משקה שנאמר ¹ ואחר ישקה את האשה את המים אם השקה ואחר כך הקריב את מנחתה ² כשרה: ^{גמ'} ³ אמר ליה רבי אלעזר לרבי יאשיה דדרה לא ⁴ תיתב אכרעך עד דמפרשת לה להא מילתא מנין למנחת סוטה שטעונה תנופה מנא לן והניף כתיב בה בבעלים מגול ⁵ אחיא די די משלמים כתיב הכא ² ולקח הכהן מיד האשה ובתיב התם ³ ודיו תביאנה מה כאן כהן אף להלן כהן ומה להלן בעלים אף כאן בעלים הא כיצד מניח ידו תחת ידי הבעלים ומניף: הניף והגיש קמץ וכו' היה משקה ואחר כך מקריב את מנחתה: הא אקריבה הכי קאמר סדר מנחות כיצד הניף והגיש קמץ והקטיר והשאר נאכל לכהנים ובהשקאה גופה פליגי רבי שמעון ורבנן דרבנן סברי משקה ואח"כ מקריב את מנחתה ורבי שמעון סבר מקריב את מנחתה ואחר כך משקה שנאמר ¹ ואחר ישקה: ואם השקה ואחר כך הקריב את מנחתה כשרה: ת"ר

שמעון שאם הקריב את מנחתה ואח"כ השקה שהיא כשירה מה
צנייהו מזה רבנן אמרי מנחת קנאות היא שהיא בודקתה ור"ש אומר
המים הן בודקין אותה מאי טעמא דרבנן מנחת זכרון מוכרת עון
מאי טעמא דרבי שמעון וזכו זה רבנן אמרי כותב ומוחק ומשקה
ומקריב ר"ש אומר כותב ומקריב ומוחק ומשקה כולי עלמא מדור
שמחיקה סמוך להשקאה וכו' גרסינן התם קרבה מנחתה ואמרה
איני שותה מערערין אותה ומשקה אותה בעל כרחיה כרבי שמעון
צירס כרבנן כבר שחת השתא אית לך למימרא אף על גב
דלרבנן דרשין והשקה צברא לאונס קא סברי דלאונס
בנחיקת מגילה תליא מילתא וקרא יתירא קא דרשי לאונס:
ורבי

אז אם כל אלה קודמין להשקאה ופליגי בה רבי שמעון ורנן:
ה"ג

דמיירי דנמחקה שלא כד'ן דסבור דמחקה קודם הקטרה ולעולם להשקאה ה'י' אלעזר ר' יאשיה דהריה אמורא היה ובדורו של ר' אלעזר ועוד היה בימי יאשיה תנא בר פלוגתא דר' יונתן בכולי תלמודא והיינו דקאמר ר' יאשיה דדריי' הזקן דלאן אורח למימרא ליה הכי שגדול וזקן ממנו היה. ל"ה: לא תתת

עין משפט
נר מצוה

גב א מִיּוֹ פִּי'א מִהֶלִּי
 סוּטָה הֶלִּי'ב [יג]:
א ב מִיּוֹ פִּי'ג מִהֶלִּי סוּטָה
 הֶלֶכָה יג סַמָּג עֵשֶׁן נז:
ב ג ד מִיּוֹ שֶׁס הֶלִּי'ו:
ג ה (מִיּוֹ) פִּי'ד מִהֶלִּי
 סוּטָה הֶלֶכָה יז):

תורה אור השלם

1. וְקָמַץ הַכֹּהֵן מִן
הַמִּנְחָה אֶת אֲזָרָתָהּ
וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַהּ וְאִתּוֹ
יִשְׂקָהּ אֶת הָאֵשֶׁה
בְּמִדְרֵהּ כִּי
זֶה יִשְׁמֵן:
2. וְלָקַח הַכֹּהֵן מִיֵּד
הָאֵשֶׁה אֶת מִנְחַת
הַקֹּהֲלֹת וְהִנִּיף אֶת
הַמִּנְחָה לִפְנֵי יי וְהִקְרִיב
אֹתָהּ אֶל הַמִּזְבֵּחַ:
3. וַיִּיּוּ תְּבִיאֶיהָ אֶת
אִישׁ יי אֶת הַחֶלֶב עַל
הַתֹּהוֹב יִבְאֲנוּ אֶת הַתֹּהוֹב
וְהִנִּיף אֹתוֹ תְּפֹסֶה לִפְנֵי
יי: וְיִקְרָא יי

תום' שאנץ (המשך)

[illegible]

ד' אלעזר בן פדת ר'
דלא תימא לר' יאשיה
אכרעיק. פי' אל תשב

(ג) נראה ד"ל וא"כ היכי קאמר נמחקת המגילה ואח"כ חמרה טמאה אפי' דהמים נשפכין ומנחתה וכו' דמשמע דקודם הקטרה היו משקין אותה ועוד דהא מאחרין וכו'. (3) שייך למשנה דלקמן דף כ' ע"א. (4) ל"ל הדרן עלך היה מציא: פרק היה נוטל פי' העביל.